

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.4. Quid præfertim à nobis exigat præsentis mysterij contemplatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ptè in humeros sublatâ cruce nostrâ, amantissimum Duce[m]
ac Redemptorem nostrum affectemur; de quo nunc agen-
dum expressius.

§. 4.

*Quid à nobis præsertim exigat presentis mysterij con-
templatio.*

EX eo exemplo Domini JESU crucem bajulantis, & sub
indigno ejus pondere, extra portam Jerosolymæ ad lo-
cum supplicij contententis, rectè conficit ad Hebræos scri-
bens Apostolus: *Exeamus igitur ad eum extra castra imprope-
rium ejus portantes.* Heb. 13.

Primò quippe loco illud hîc nobis ponendum est, & pro
rei momento altè in pectus demittenddm: Unicuiq; eorum,
qui JESUM sequi; hoc est, salutem consequi voluerit, cru-
cem suam cum Christo esse ferendam: frustrâq; sibi blandi-
ri quenquam, quasi illa Domini exhortatio: *Si quis vult* Matth. 16.
post me venire, tollat crucem suam, &c. ad solos Religiosos Luci. 9.
& severioris disciplinæ Professores pertineat, aut certè non
sit præcipientis, quod absolute necessarium sit, sed ad me-
liora aut perfectiora invitantis. Nam & S. Lucas ea Domini
verba referens: *dicebat autem ad omnes, inquit; & alibi*
Salvator diserte universèq; pronunciat: Qui non accipit cru- Matth. 10.
cem suam, & sequitur me, non est me dignus; hoc est, non
est dignus Christiani nomine, regno meo, Societate meâ.
Nec dubitare debemus (quæ S. Leonis verba sunt) hanc vocem, Serm. 9. de
non solum ad discipulos Christi, sed ad cunctos fideles pertine- Quad.
re. Quia, ut idem ait cum Apostolo: Omnes qui piè volunt 1. Tim. 3.
vivere in Christo JESU, persecutionem patientur. Sicut ergo
totius est corporis piè vivere, ita totius est temporis crucem fer-
re. Necessè quippe est piè viventem, Deòq; placere cupi-
entem, varijs probari exerceriq; tentationibus; & ut desit
externus persecutor, ipsum sibi vim inferre continuam, ut

P P P P

ad

ad malum pronas cupiditates cohibeat, ut sensus à nobis retrahat, ut denique (Psalmistæ phrasi) carnes suas Deo more configat. Unde etiam ad modò relata Apostolica S. Chrysostomus: *Impossibile est, inquit, ut qui malum indixerit, pressuris careat; nefas est pugilem DEI, vana delicijs, non licet epulari lætanti.* Accingat ergo se crucem ferendam, quisquis vult in Christo piè vivere, & per aspera tribulationum in Regnum DEI introire.

Secundo loco id observemus, quòd, quemadmodum Redemptor noster, non utcumque crucem bajulasse scribitur, sed sibi, sive in qua figendus, atque ad extremum immorturus erat; in quo longè diversa fuit ejus ratio, atque Simonis illius Cyrenæi, qui etiam crucem bajulavit, sed alienam, nec sibi sed Christo figendam: ita quisque nostram crucem suam bajulare debeat, suam, inquam, cui immorturus sit, & in qua agonem virtutis, ac patientiæ certamine consummaturus. Quo nimirum nobis in complectenda cruce atque ferenda, fortis alacritas, & in persequenda, que ad mortem Christi vestigijs, constans perseverantia commendatur.

Qui mediocri virtutis perfectione contenti, evangelicæ crucis pondus, aut mortificationis studium, vel longè primùm suscipiunt, vel cum animosè ferre coeperint, laboris tædio atq; impatientiâ lassescunt, & animi ardorem conatumq; remittunt; ij quodammodo consistunt ad pedem Calvariæ, neque per signatas divino sanguine sentias ad montis cacumen unquam evadunt, multò minus ipsam crucis Christi fastigium, sive summum apicem Christianæ perfectionis, apprehendunt.

Crucem igitur suam tollere, vitæ perfectæ inchoatio est; at Christum sequi, eòq; quò ille cum cruce sua progressus est, pervenire; suprema virtutis absolutio, & consummatio est evangelicæ perfectionis. Quod ipsum

tassis indicare voluit S. Hieronymus, cum dixit: *Qui deponit veterem hominem cum operibus suis, & denegat semetipsum, tollit crucem suam, & mundo crucifigitur: cui autem mundus crucifixus est, sequitur Dominum crucifixum.* Quasi dicat: eum, qui suis pravis cupiditatibus carnisque desiderijs renunciat, crucem suam tollere: qui verò insuper, perfecto studio divinæ imitationis, dura & aspera, & carni suæ inimica consecratur, hunc jam sequi Dominum crucifixum. Quod clariùs explicat in sequentibus, dicens, citatis illis Matthæi verbis (*Si quis vult post me venire, &c.*) provocatos à Christo discipulos, ut abnegarent se, & morientium animo sequerentur Magistrum. Quod enim dicit, *morientium animo*; vel ad id retulit quod dicebamus, nempe crucem nobis ita ferendam, ut in ea nobis moriendum denique existimemus; vel certè studium perfectæ mortificationis insinuat, cujus duæ istæ quasi partes sint, abstinere scilicet, & sustinere; abstinere placitis, & sustinere contraria: ex quibus tanquam duobus lignis, oporteat uniuscujusque crucem, qui Christum sequi perfectè voluerit, construi atque constitui. Placet etiam quod observat hoc loco Chrysostomus; cum ad crucem tollendam hortatus esset, illico subjunxisse Christum, & *sequatur me*; ut intelligeremus, crucis aut passionis tolerantiam non sufficere, nisi insuper ex Christi amore atque imitatione patiamur: alioqui enim sterilem fore laborem nostrum, & infructuosam quorumvis malorum perpeffionem. Ut scitè Joannes Thaulerus, eos Religiosos, qui sine spiritu, & aridâ duntaxat consuetudine, aut etiam inviti, jugum religionis supportant, *Martyres infructuosos* appellârit: quod nimirum eos necesse sit, ex suæ professionis ratione, & longo tanquam martyrio confici & extabescere; & tamen tot molestiarum fructum nullum, aut mercedem referant; quia crucem portant, sed non post Christum, hoc est, non iisdem cum Christo vesti-

In c. 16.
Matt.

Hom. 56. in
Matt.

Insit. c. 11.

gijs, non eâ formâ, sensu, mente, non eo spiritu, quo Christus.

Ultimo loco adjungimus; ad crucem nostram, sive generosè tollendam, sive constanter perferendam, magno incitamento esse debere: quòd eam non tantùm portemus post JESUM, idque in magno comitatu cujusvis ætatis, sexûs, ac conditionis hominum, suam humeris crucem precundè hilaritérque portantium, atque Christum (quod ait noster Cornelius) per crucem ad mortem, & per mortem ad beatam immortalitatem, sequentium: verùm etiã hanc ipsam crucem nostram conjunctim portemus cum JESU. Et ita quidem, ut (quemadmodum in Simone Cyrenensi subinde exhibent nostri pictores) non nisi extremum ejus tangere, aut eam minimâ sui parte supportare videamur, reliquo illius pondere, & ipsâ quasi totâ cruce, dominis humeris incumbente. Nam, juxta quòd antea diximus, etiã hoc sensu: *Languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit.* Eòsque hoc pacto nobis leviores ac tolerabiliores effecit: simul gratiæ suæ tanquam oleo jugum nostrum leniens, & quâdam amoris dulcedine, & efficaci saporis intimi suavitate crucis condiens, ut propere hunc in modum solet JESUM precari Thomas à Kempis:

Orat. 1. de pass.

Sapiat mihi beata crux tua, & taliter sapiat, ut meam liberet feram: Simul denique potenti exemplo, & magnis promissis nos alliciens, & quasi nos respectans identidem, & velut digito sursum intento, cœlestes coronas ostentans; ut non fatigemur animis nostris deficientes; sed per patientiam

Conc. 2. in ps. 36.

curramus ad propositum nobis certamen. Unde S. Augustinus: *Per dura ambulavit, sed magna promissit. Sequere. Nihil tantum attendere quâ iturus es, sed & quòd iturus es. Tolerabilia dura temporalia, sed ad læticiam pervenies sempiternam.* Hac Augustinus.